

Sodišče: Višje sodišče v Ljubljani

Oddelek: Gospodarski oddelek

ECLI: ECLI:SI:VSLJ:2021:V.CPG.695.2020

Evidenčna številka: VSL00047067

Datum odločbe: 15.04.2021

Senat, sodnik posameznik: Tadeja Zima Jenull (preds.), Magda Teppey (poroč.), dr. Damjan Orož

Področje: OBLIGACIJSKO PRAVO - PRAVO INTELEKTUALNE LASTNINE

Institut: kolektivno uveljavljanje pravice kableske retransmisije na avdiovizualnih delih - kableska retransmisija glasbenih del - glasbena dela - materialne avtorske pravice - male glasbene pravice - avtorsko nadomestilo - filmska glasba - filmska glasba v avdiovizualnih delih - neupravičena pridobitev - zakonske zamudne obresti - dobra vera - odločitev o stroških pravnega postopka

Zveza: URS člen 2, 22, 60. ZASP člen 12, 12/1, 12/3, 22, 31, 74, 74/1, 81, 81/1, 103, 105, 105/1, 105/1-6, 106, 146, 146/1, 146/1-6, 146/1-8. ZKUASP člen 53. OZ člen 191, 193. Pravilnik o javni priobčitvi glasbenih del (1998) člen 2, 2-f

Jedro

Tožeča stranka je upravičena od tožene stranke zahtevati plačilo nadomestila za pravice v primeru kableske retransmisije glasbe v televizijskih programih, med katere spada tudi predobstoječa glasba, ki je vključena v avdiovizualna dela. Ni pa upravičena zahtevati nadomestil za pravice v primeru kableske retransmisije filmske glasbe, ki je vključena v avdiovizualna dela.

Sodišče v primeru, ko prejme zahtevek za določitev primerne nadomestila za uporabo pravic in ne obstaja sporazumno ali enostransko določena tarifa, primerno nadomestilo določi le z veljavnostjo za konkretni primer (objektivne, subjektivne in časovne meje pravnomočnosti). Tako določeno primerno nadomestilo za uporabo pravic velja le za stranke konkretnega postopka in ni neposredno uporabljivo za določitev primerne nadomestila za uporabo pravic v drugem sodnem postopku, med drugimi pravnimi strankami.

Primerno mesečno nadomestilo za kablesko retransmisijo glasbe v televizijskih programih znaša 0,246 EUR na naročnika.

Izrek

I. Pritožbi se delno ugodi in se prvostopenjska sodba spremeni:

(1) v izpodbijani III. točki izreka delno tako, da mora tožena stranka v 15 dneh od prejema te sodbe plačati

tožeči stranki še 1.970,98 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 18. 1. 2016 do plačila ter zakonske zamudne obresti od 4.075,93 EUR od 18. 1. 2016 do 17. 1. 2019;

(2) v izpodbijani IV. točki izreka pa v celoti tako, da mora tožena stranka v 15 dneh od prejema te sodbe povrniti tožeči stranki njene pravdne stroške v znesku 650,16 EUR, v primeru zamude pa tudi zakonske zamudne obresti od zamude do plačila.

II. Pritožba proti preostalemu delu izpodbijane III. točke izreka se zavrne in se izpodbijana sodba v nespremenjenem delu te točke potrdi.

III. Tožeča stranka je dolžna v 15 dneh od prejema te sodbe povrniti toženi stranki njene pritožbene stroške v znesku 29,34 EUR, v primeru zamude pa tudi zakonske zamudne obresti od zamude do plačila.

Obrazložitev

Uvodni pojasnili

1. Po izdaji izpodbijane sodbe je tožena stranka družba E., d. o. o. dne 23. 9. 2020 zaradi pripojitve k družbi T., d. o. o. prenehala obstajati. Družba T., d. o. o. tako kot univerzalna pravna naslednica pripojene družbe nastopa v postopku kot tožena stranka.

2. Tožeča stranka je kolektivna organizacija, ki je v spornem obdobju upravljala s pravicami kableske retransmisije glasbe v televizijskih in radijskih programih. V tem postopku je od tožene stranke – kableskega operaterja - vtoževala plačilo običajnega nadomestila za kablesko retransmisijo glasbe v televizijskih programih v letu 2014 (od januarja do decembra 2014).

Izpodbijana sodba

3. Sodišče prve stopnje je z izpodbijano sodbo zavrnilo ugovor tožene stranke, da je bila o spornem predmetu sklenjena sodna poravnava (I. točka izreka). Toženi stranki je naložilo plačilo nadomestila v višini 4.075,93 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od vložitve tožbe dalje (II. točka izreka). Zavrnilo je tožbeni zahtevek za plačilo 6.091,20 EUR s pripadki ter zahtevek za plačilo zakonskih zamudnih obresti od nastanka obogatitve do vložitve tožbe (III. točka izreka). Tožeči stranki je naložilo plačilo pravnih stroškov tožene stranke v višini 21,73 EUR s pripadki (IV. točka izreka).

Pritožba tožeče stranke in odgovor tožene stranke

4. Zoper zavrnilni del sodbe in odločitev o stroških (III. in IV. točko izreka) se je pravočasno pritožila tožeča stranka iz vseh pritožbenih razlogov. Predlagala je, da pritožbeno sodišče pritožbi ugodi in sodbo v izpodbijanem delu spremeni tako, da tožbenemu zahtevku v celoti ugodi. Podredno je predlagala, da pritožbeno sodišče pritožbi ugodi, sodbo v izpodbijanem delu razveljavi in zadevo v tem delu vrne sodišču prve stopnje v novo sojenje. Priglasila je pritožbene stroške.

5. Tožena stranka je na pritožbo pravočasno odgovorila. Predlagala je, da pritožbeno sodišče pritožbo zavrne in sodbo v izpodbijanem delu potrdi. Tudi ona je zahtevala povrnitev svojih stroškov pritožbenega

postopka.

K odločitvi o pritožbi

6. Pritožba je delno utemeljena.

Upravičenje tožeče stranke do zbiranja nadomestil za kabelsko retransmisijo glasbe v televizijskih programih

a) Splošno o legitimaciji pravnih strank

7. Skladno z določilom 6. točke drugega odstavka 22. člena Zakona o avtorski in sorodnih pravicah (v nadaljevanju: ZASP)¹ je pravica avtorja do radiodifuzne retransmisije² materialna avtorska pravica do uporabe dela v netelesni obliki. Avtor navedene avtorske pravice uveljavlja kolektivno (1. in 4. točka 147. člena ZASP v zvezi s 146. členom ZASP).³

8. Urad RS za intelektualno lastnino (v nadaljevanju: URSIL) je tožeči stranki (kolektivni organizaciji) 12. 3. 1998 izdal stalno dovoljenje, ki je med drugim zajemalo upravljanje avtorskih pravic v primeru javne priobčitve neodrskih glasbenih del (male glasbene pravice) vključno s kabelsko retransmisijo. Glede na navedeno je tožeča stranka skladno z določili 6. in 8. točke prvega odstavka 146. člena ZASP upravičena, da od kabelskih operaterjev v primeru priobčitve javnosti neodrskih glasbenih del (male pravice) ter v primeru kabelske retransmisije glasbenih del izterjuje plačilo nadomestil ter proti kabelskim operaterjem uveljavlja varstvo avtorskih pravic pred sodišči.

9. Tožeča stranka je tako v tem postopku od tožene stranke, kabelskega operaterja, ki je v svojih programih retransmisiral glasbo, upravičena zahtevati plačilo nadomestil za pravice kabelske retransmisije glasbe v televizijskih programih. Vendar pa je upoštevajoč ureditev avtorskih pravic v našem pravnem sistemu ter obstoječa dovoljenja, ki jih je URSIL podelil kolektivnim organizacijam za kolektivno upravljanje avtorskih in sorodnih pravic, vprašanje, ali je tožeča stranka v okviru svojega dovoljenja upravičena kolektivno upravljati tudi s pravicami avtorjev v primeru kabelske retransmisije glasbe, ki je vsebovana v avdiovizualnih delih.

b) Pregled pravno odločilnih dovoljenj za kolektivno upravljanje in določitev obsega pravic, s katerimi tožeča stranka upravlja

10. Tožeča stranka je na podlagi dovoljenja z dne 12. 3. 1998 kolektivno upravljala tudi s pravicami, ki izvirajo iz kabelske retransmisije glasbe, ki je bila vsebovana v avdiovizualnih delih, ne glede na to ali so skladatelji glasbo, ki je bila vključena v avdiovizualno delo, ustvarili posebej za to delo ali je ta glasba obstajala že prej. To izhaja iz 2. člena Pravilnika o javni priobčitvi glasbenih del (v nadaljevanju: Pravilnik 1998),⁴ ki ga je enostransko sprejela tožeča stranka po pridobitvi stalnega dovoljenja. V točki f 2. člena Pravilnika 1998, je namreč med glasbo, ki sestavlja repertoar tožeče stranke, navedena tudi glasba iz avdiovizualnih del (kinematografski filmi, TV filmi, TV nanizanke in nadaljevanke ipd.).⁵ Glede na navedeno ne držijo pritožbene trditve, da tožeča stranka nikoli ni upravljala s pravicami iz glasbe, vsebovane v avdiovizualnih delih. Pritožbeni očitek, da je sodišče prve stopnje v tem delu zmotno ugotovilo dejansko stanje, pa je glede na navedeno torej neutemeljen.

11. URSIL je nato tožeči stranki 24. 1. 2001 izdal *začasno dovoljenje za kolektivno uveljavljanje avtorskih*

pravic v primeru kableske retransmisije avdiovizualnih del. To dovoljenje je prenehalo veljati 10. 11. 2010, ko je URSIL Zavodu za uveljavljanje pravic avtorjev, izvajalcev in producentov avdiovizualnih del Slovenije (v nadaljevanju: Zavod AIPA) izdal dovoljenje za kolektivno upravljanje pravic soavtorjev avdiovizualnih del v primeru kableske retransmisije avdiovizualnega dela.

12. Tako glasbena dela (z besedilom ali brez) kot avdiovizualna dela so avtorska dela (drugi odstavek 5. člena ZASP). Ne glede na navedeno pa je glasbeno delo lahko vključeno v avdiovizualno delo. To izhaja že iz opredelitve avdiovizualnega dela v 103. členu ZASP (zaporedje povezanih gibljivih slik, z zvokom ali brez).

13. Avdiovizualno delo in glasbeno delo v njem sta tako z dejanskega vidika dve samostojni avtorski deli, ki sta sicer lahko povezani, vendar ne na tak način, da bi glasbeno delo v avdiovizualnem delu spremenilo svojo naravo. Na obeh navedenih avtorskih delih lahko obstaja samostojna avtorska pravica.

14. V 6. točki prvega odstavka 105. člena ZASP je zakonodajalec določil, da za soavtorja avdiovizualnega dela velja tudi skladatelj filmske glasbe, ki je posebej ustvarjena za uporabo v tem delu. Skupaj z ostalimi avtorji mu pripada nedeljiva avtorska pravica na avdiovizualnem delu. Njegov delež na materialnih koristih iz izkoriščanja avdiovizualnega dela se določi glede na njegov dejanski prispevek, če ni s pogodbo med soavtorji drugače določeno (prvi in tretji odstavek 12. člena ZASP). Kot soavtor ima tako pravico kableske retransmisije avdiovizualnega dela (31. člen ZASP). S takšno ureditvijo zakonodajalec ni dodatno zavaroval interesov avtorjev filmske glasbe, ki je bila posebej ustvarjena za uporabo v avdiovizualnem delu, tako da bi slednji imeli dodatno še upravičenja na avdiovizualnem delu kot celoti. To bi pomenilo, da lahko skladatelj filmske glasbe zahteva od uporabnika dvojno plačilo za isto priobčitev filmske glasbe (torej za isto dejanje - predvajanje filma v televizijskem programu), in sicer najprej kot avtor glasbenega dela, nato pa še kot soavtor avdiovizualnega dela. Zahteva po dvojnem plačilu bi za uporabnike predstavljala nesorazmerno breme.⁶

15. V 106. členu ZASP pa je zakonodajalec določil, da ima skladatelj glasbe, ki ne velja za soavtorja avdiovizualnega dela, torej tisti skladatelj, katerega glasba ni bila ustvarjena posebej za uporabo v tem avdiovizualnem delu, avtorske pravice na svojih prispevkih k avdiovizualnemu delu (avtor prispevkov). Ti avtorji nimajo položaja soavtorja avdiovizualnega dela, s tem pa tudi ne pravice iz kableske retransmisije avdiovizualnega dela. Nikjer v ZASP pa ni določeno, da bi skladateljem glasbe, ki ni bila posebej ustvarjena za avdiovizualno delo, z vključitvijo njihove glasbe v avdiovizualno delo prenehale pravice javne priobčitve te glasbe. Četudi se glasba predvaja v avdiovizualnem delu, gre v tem primeru še vedno za javno priobčitev glasbe v smislu njene slišne zaznave, ki se od siceršnjega predvajanja glasbe ne razlikuje toliko, da bi bilo zato treba zmanjšati pravice njenih avtorjev. Še vedno se za javno priobčitev te glasbe zahteva dovoljenje avtorja.⁷

16. Pritožbeno sodišče v nadaljevanju te sodbe uporablja izraz "filmska glasba" za glasbo, katere avtor se skladno z določilom 105. člena ZASP šteje kot soavtor avdiovizualnega dela, izraz "predobstoječa glasba" pa za glasbo, katere avtor se skladno z določilom 106. člena ZASP šteje kot avtor prispevka k avdiovizualnemu delu.

17. Posebnost slovenskega sistema avtorskega prava je, da je kolektivno upravljanje pravic skladateljev glasbe, ki je vključena v avdiovizualna dela, od podelitve dovoljenja Zavodu AIPA v letu 2010 razdeljeno na dve kolektivni organizaciji. Na tožečo stranko in Zavod AIPA.

18. Pravica do avtorskega honorarja za kabelsko retransmisijo se tudi na podlagi takšne ureditve zagotavlja vsem avtorjem, katerih glasba se predvaja v okviru avdiovizualnih del. Skladateljem filmske glasbe se ta pravica zagotavlja v okviru soavtorstva avdiovizualnega dela po Zavodu AIPA, skladateljem predobstoječe glasbe pa v okviru avtorskih pravic na glasbenem delu, kot prispevku k avdiovizualnemu delu po tožeči stranki. S tem je za avtorje ohranjeno premoženjsko jedro te pravice, tj. primerno denarno nadomestilo v njihovo korist. Prav tako ni protizakonito, da se pravice avtorja filmske glasbe uveljavljajo v okviru soavtorstva avdiovizualnega dela. To je predvideno že v določilu prvega odstavka 105. člena ZASP. Zato niso utemeljeni pritožbeni očitki o protizakonitem stanju, ki naj bi nastalo s podelitvijo dovoljenja Zavodu AIPA za kolektivno upravljanje pravic vseh soavtorjev avdiovizualnega dela. Tudi skladno s pojasnilom Ustavnega sodišča RS v odločbi U-I-240/10-15 z dne 16. 5. 2013 za določeno področje izkoriščanja varovanih del določene vrste v državi obstaja le ena organizacija za uveljavljanje pravic, ki podeljuje dovoljenje za izkoriščanje.

19. Glede na vse navedeno je tožeča stranka upravičena od tožene stranke zahtevati plačilo nadomestilo za pravice v primeru kabelske retransmisije glasbe v televizijskih programih, med katere spada tudi predobstoječa glasba, ki je vključena v avdiovizualna dela. Ni pa upravičena zahtevati nadomestil za pravice v primeru kabelske retransmisije filmske glasbe, ki je vključena v avdiovizualna dela.

20. Sodišče prve stopnje je pravilno upoštevalo pojasnjeno razmejitev pravic kolektivnih organizacij. Iz celotne obrazložitve izpodbijane sodbe izhaja, da so neutemeljeni vsi pritožbeni očitki tožeče stranke o nasprotju med razlogi sodbe in nemožnosti njenega preizkusa (kršitve 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP). Sodbo je namreč treba brati in razlagati kot celoto. Posledično so neutemeljeni tudi pritožbeni očitki tožeče stranke o kršitvi njenih ustavnih pravic.

Zahtevek za plačilo primernega nadomestila za kabelsko retransmisijo glasbe v televizijskih programih

Pravna podlaga zahtevka

21. Tožena stranka je v letu 2014 kabelsko retransmisirala glasbo v televizijskih programih. S tožečo stranko, ki je bila skladno z določilom 1. točke prvega odstavka 146. člena ZASP pristojna za dovoljevanje uporabe del iz njenega repertoarja varovanih del, razmerja ni (pogodbeno) uredila. Torej je kabelsko retransmisirala glasbo, ki je spadala v repertoar varovanih del tožeče stranke, brez dovoljenja.

22. V sodni praksi je bilo že večkrat sprejeto stališče, da lahko kolektivna organizacija pravico do primernega oziroma običajnega nadomestila za uporabo avtorskih pravic v primerih, ko pogodbeni prenos pravic ni bil urejen, uveljavlja na podlagi določil o neupravičeni obogatitvi (198. člen Obligacijskega zakonika; v nadaljevanju: OZ)⁸ ali na podlagi določil o odškodninski odgovornosti (131. člen OZ).⁹ Kateri zahtevek bo uveljavila, je prepuščeno njeni odločitvi. Tožeča stranka je v tem primeru svoj zahtevek temeljila na določilih o neupravičeni obogatitvi.

Materialni pravni temelj za določitev višine primernega nadomestila

23. Če reprezentativno združenje uporabnikov in kolektivna organizacija ne dosežeta sporazuma glede višine nadomestila, mora nadomestilo določiti sodišče samo. Pravni temelj za takšno stališče je v prvem odstavku 81. člena ZASP. Primerno nadomestilo je glede na prvi, drugi in tretji odstavek 168. člena ZASP posredno tudi odločilno merilo pri določanju odškodnine, civilne kazni, pa tudi pri določanju višine neupravičene obogatitve.

24. Tožeča stranka je v tem postopku zahtevala plačilo nadomestila v višini 0,4024 EUR na naročnika na mesec. Trdila je, da navedeni znesek predstavlja običajno plačilo, saj ga je tožena stranka plačevala za pravice kableske retransmisije glasbe v televizijskih programih na podlagi sklenjenih licenčnih pogodb, ki so temeljile na Memorandumu o ureditvi avtorskih in sorodnih pravic za televizijske in radijske programe, retransmisirane v kabelskih sistemih v Sloveniji (v nadaljevanju: Memorandum) in njegovih dodatkih. Tožena stranka pa se je zavzemala za plačilo nadomestila po Tarifi za javno priobčitev del (v nadaljevanju: Tarifa 1998),¹⁰ zmanjšani za nadomestilo za kabelsko retransmisijo glasbe v radijskih programih in nadomestilo, ki v okviru kableske retransmisije avdiovizualnih del odpade na filmsko glasbo.

(Ne)obstoj tarife oziroma skupnega sporazuma

25. Plačevanje pravic kableske retransmisije glasbe in avdiovizualnih del je bilo v obdobju od 1999 do zaključka leta 2011 v praksi urejeno z leta 1999 sklenjenim Memorandumom in k njemu 1. 8. 2002 sklenjenim Aneksom ter nato leta 2006 še sklenjenim Dodatkom.¹¹ Pravdni stranki sta na podlagi Memoranduma in njegovih dopolnitev sklenili dve licenčni pogodbi, s katerima so bile na toženo stranko neizključno prenesene vse pravice, ki jih ta potrebuje za kabelsko retransmisijo avtorskih del v televizijskih programih (prvi odstavek 74. člena ZASP). Dogovorjena cena je pokrivala pravice radiodifuznih organizacij, pravice AGICOA in pravice CISAC-a pri kabelski retransmisiji televizijskih programov (7. točka Memoranduma). Na podlagi teh dveh pogodb je tožena stranka tožeči stranki, ki je opravljala skupno inkasantsko službo, v letu 2010 plačevala mesečni znesek 1,7104 EUR na naročnika.

26. Po podelitvi dovoljenja za kolektivno upravljanje pravic soavtorjev v primeru kableske retransmisije avdiovizualnih del Zavodu AIPA (leta 2010) je razpadel sistem podeljevanja licenc za kabelsko retransmisijo po načelu vse-na-enem-mestu (t. i. one-stop-shop), ki je temeljil na Memorandumu in dodatkih. Združenje kabelskih operaterjev (v nadaljevanju: ZKOS) je odstopilo od krovnega sporazuma, tožena stranka pa od sklenjenih licenčnih pogodb. Tako so Memorandum z dodatki in licenčne pogodbe prenehale veljati.

27. V sodni praksi je že sprejeto stališče, da s prenehanjem veljavnosti Memoranduma z dodatki in licenčnih pogodb niso oživela določila drugega odstavka točke II Tarife 1998, glede minimalnega honorarja za pravice kableske retransmisije glasbe.¹² Zaradi razveljavitve prvega odstavka točke II Tarife 1998 s strani USRS (odločba U I 165/03-18 z dne 15. 12. 2005), ki je na splošno urejal merila za določitev primerne honorarja za javno radiodifuzijo, namreč Tarifa 1998 tudi v delu, ki se nanaša na minimalno tarifo za kabelsko retransmisijo, z uveljavitvijo ZASB-B, ni pridobila narave skupnega sporazuma.¹³

28. Glede na opisani potek poskusa pravnega urejanja primerne nadomestila ni sprejemljivo, da bi po prenehanju veljavnosti Memoranduma in licenčnih pogodb oživela več kot dvanajst let stara, enostransko sprejeta minimalna tarifa za skrajne primere, ki se v praksi za določitev višine nadomestila za pravice kableske retransmisije dejansko ni uporabljala. Ker so bile v minimalno tarifo po Tarifi 1998 vključene tudi pravice, ki jih sedaj upravlja druga kolektivna organizacija¹⁴ ter pravice iz kableske retransmisije glasbe v radijskih programih, je tudi s tega vidika uporaba navedene tarife neprimerna. Hkrati pa je zelo vprašljiv tudi ekonomski vidik primernosti honorarja določenega v letu 1998 v smislu ustavno zavarovane pravice do primerne honorarja, saj so se cene na drobno v obdobju od marca 1998 do januarja 2014 po podatkih SURS¹⁵ zvišale za več kot 85 odstotkov.

29. Po prenehanju veljavnosti Memoranduma in licenčnih pogodb tožeča stranka s kabelskimi operaterji ni uspela določiti sporazumne tarife za pravice kableske retransmisije glasbe. Zaradi kršitve določila

četrtga odstavka 156. člena ZASP ni postala veljavna niti Začasna tarifa v primeru kabelske retransmisije avtorskih del s področja glasbe, ki jo je leta 2012 enostransko sprejela tožeča stranka.¹⁶ Do izdaje te sodbe zavezujoče tarife ni določil niti Svet za avtorsko pravo (v nadaljevanju: SAP), na katerega je ZKOS že maja 2012 naslovil zahtevek za določitev tarife. Odločbo št. 31229-2/2102-101 z dne 22. 3. 2017, s katero je SAP določil tarifo, je namreč Upravno sodišče s sodbo I U 944/2017 z dne 13. 11. 2018 razveljavilo.¹⁷

30. Glede na navedeno je očitno, da po prenehanju veljavnosti Memoranduma z dodatki in na njegovi podlagi sklenjenih licenčnih pogodb ni več veljal noben skupni sporazuma ali enostransko določena tarifa. Zahtevek tožeče stranke je tako tudi glede višine oprt na določila ZASP (22. člen v zvezi z 81. členom ZASP) in določila o neupravičeni obogatitvi.

(Ne)Pristojnost sodišča, da določi (začasno) tarifo

31. Pravilno je pritožbeno stališče, da sodišče ni pristojno za določitev (začasne) tarife, ki bi na splošno veljala, če tarifa med pravnimi strankami ni dogovorjena niti s skupnim sporazumom in niti ni kakšne druge veljavne enostransko sprejete tarife.¹⁸ Ker gre pri določitvi tarife za zahtevna dejanska vprašanja, je njena določitev v primeru, da se kolektivna organizacija in reprezentativno združenje uporabnikov v okviru skupnega sporazuma o tarifi ne uspeja sporazumeti, skladno z določili ZKUASP (pred tem pa določili ZASP) v pristojnosti SAP.

32. Ne glede na navedeno pa je sodišče, zaradi načela odplačnosti avtorskih pravic, tudi v primeru, ko ne obstaja nobena sporazumno ali enostransko določena veljavna tarifa, dolžno določiti primerno nadomestilo za uporabo avtorskih pravic, če je za to zaproseno.¹⁹ Pri tem ima zaradi narave stvari široko polje proste presoje. Pri določitvi primerne nadomestila lahko sledi napotkom iz prvega odstavka 81. člena ZASP²⁰ in uporabi podatke o običajnih plačilih za enako vrsto uporabe pravice,²¹ lahko pa uporabi tudi pravno literaturo, podatke iz primerljivih razmerij v zvezi s kolektivnim upravljanjem pravic, itd. Kako bo sodišče v posameznem primeru določilo primerno nadomestilo, je odvisno od številnih okoliščin.

33. Iz pojasnjene izhaja bistvena razlika med pristojnostmi sodišča in SAP. SAP, v primeru, da prejme zahtevek upravičene stranke za določitev tarife, le-to, kot strokovni organ z ustreznim znanjem s področja avtorskega prava in skladno z določilom 53. člena ZKUASP, določi s splošno veljavnostjo za vse uporabnike določene pravice. Takšna tarifa je tudi v primeru spora med uporabniki pravic in kolektivno organizacija neposredno uporabljiva za določitev višine primerne nadomestila (če ni med posameznimi strankami drugačnega dogovora). Na drugi strani pa lahko sodišče v primeru, ko prejme zahtevek za določitev primerne nadomestila za uporabo pravic in ne obstaja sporazumno ali enostransko določena tarifa, primerno nadomestilo določi le z veljavnostjo za konkretni primer (objektivne, subjektivne in časovne meje pravnomočnosti). Tako določeno primerno nadomestilo za uporabo pravic velja le za stranke konkretnega postopka in ni neposredno uporabljiva za določitev primerne nadomestila za uporabo pravic v drugem sodnem postopku, med drugimi pravnimi strankami. V vsakem postopku pred sodiščem je namreč treba odločati v okviru ugotovljenega dejanskega stanja konkretne zadeve in materialno pravne podlage razmerja med pravnimi strankami. Tako se mora sodišče v vsakem posameznem primeru opredeliti do trditve pravnih strank, ki bi lahko vplivale na določitev primerne nadomestila v konkretnem primeru (prvi odstavek 213. člena ZPP).

Način določitev primerne nadomestila s strani sodišča

34. Pritožbeno sodišče pritrjuje stališču sodišča prve stopnje, da za določitev običajnega nadomestila ni

primerno nadomestilo, ki ga je tožena stranka tožeči stranki plačevala po sklenjenih licenčnih pogodbah na podlagi Memoranduma. Bistvena razloga sta dva. Prvi je, da je SAZAS skladno z Memorandumom upravljal z več pravicami, kot v času, odločilnem v tem postopku. Drugi pa je, da je bila v Memorandumu in njegovih dodatkih določena cena za cel paket pravic in ne za vsako posamezno pravico posebej.

35. Določanje primerne nadomestila kolektivne organizacije, ki edina na slovenskem trgu daje licence za določene načine izkoriščanja avtorskih del, pomeni ugotavljanje vsebine in vrednosti avtorske pravice, kar je nadvse težavno.²² Ker ni mogoče določiti stroškov intelektualnega ustvarjanja, tudi ni mogoče ugotoviti, ali so ti stroški in nadomestilo v sorazmerju. Prav tako je težko ugotoviti ekonomsko vrednost intelektualnega ustvarjanja glasbenih del, saj je njihova uporaba samo del celotne storitve kabelskih operaterjev.

36. Sodišče bi, kot je že večkrat pojasnilo VSRS,²³ lahko za določitev primerne nadomestila izbralo različne poti (nadomestilo v odstotkih od različnih finančnih kazalnikov, nadomestilo glede na primerljive cene v drugih državah članicah EU,...). Za zagotavljanje enakega obravnavanja strank, konkurenčnosti med strankami in predvidljivosti, pa je pomembno, da v vseh primerljivih postopkih uporabi enak način določanja primerne nadomestila.

37. Zmotno je pritožbeno stališče, da bi moralo sodišče prve stopnje pri določitvi primerne nadomestila v konkretnem primeru upoštevati okoliščine, ki jih mora pri določitvi tarife upoštevati SAP. Tožeča stranka ne more uspeti s sklicevanjem na razloge v sodbi I U 944/2017, s katero je Upravno sodišče razveljavilo odločbo SAP, ker je slednji kršil procesne predpise in ni (v zadostni meri) upošteval napotkov iz 45. člena ZKUASP (prej 156. člena ZASP). Predpisi o avtorskih pravicah in ureditve zbiranja nadomestil za uporabo avtorskih pravic se v državah članicah EU med seboj razlikujejo. Določanje primerljivega nadomestila z izvedencem, ki bi v vsakem posameznem postopku ugotavljal vse pravno odločilne okoliščine iz 156. člena ZASP in ob tem upošteval še bruto domači proizvod na prebivalca v enoti kupne moč, bi bilo zelo zahtevno in dolgotrajno, posledično pa tudi zelo drago.²⁴ Da je temu tako, izhaja tudi iz okoliščine, da SAP že od leta 2012 ni uspel določiti tarife. Zato takšno določanje nadomestil nedvomno ne bi bilo v skladu z načeli hitrosti in ekonomičnosti pravnega postopka.

38. Glede na navedeno ne drži, da je sodišče prve stopnje s tem, ko je pri določitvi primerne nadomestila sledilo že ustaljeni miselni poti VSRS (npr.: II Ips 43/2018, II Ips 219/2017, itd.), zmotno uporabilo materialno pravo in niti, da je kršilo ustavno varovane pravice tožeče stranke.

Glede primernosti uporabe Skupnega sporazuma

39. VSRS je že večkrat zavzelo stališče,²⁵ da je v primeru kabelske retransmisije glasbenih del kot primerljivo pravno podlago za določitev primerne nadomestila treba uporabiti določila o višini nadomestila za kabelsko retransmisijo avdiovizualnih del dogovorjena v III. točki Skupnega sporazuma med Zavodom AIPA in ZKOS z dne 7. 12. 2011 (v nadaljevanju: Skupni sporazum).²⁶ Takšna rešitev je v tem primeru še toliko bolj logična in življenjska, ker je bilo nadomestilo za kabelsko retransmisijo glasbe in avdiovizualnih del v televizijskih programih pred razpadom sistema "vse pravice na enem mestu" dogovorjeno enotno pod okriljem Memoranduma in njegovih dodatkov.

40. Upoštevati je treba tudi, da so se imetniki pravic (EBU, VPRT,²⁷ AGICOA in SAZAS) s Pogodbo o zagotavljanju storitev z dne 20. 11. 2001 (datoteka na Prilogi B2 (CD), v nadaljevanju: Pogodba o zagotavljanju storitev)²⁸ med drugim dogovorili o razmerju med nadomestili, ki so odpadla na kabelsko

retransmijo glasbenih del, in nadomestili, ki so odpadla na kabelsko retransmisijo avdiovizualnih del. Iz drugega odstavka 6. člena Pogodbe o zagotavljanju storitev izhaja, da se nadomestila, ki so jih uporabniki (kabelski operaterji) plačali skladno z določili Memoranduma in dodatkov razdelijo tako, da EBU in VPRT prejmeta 43 odstotkov nadomestil, AGICOA 35 odstotkov nadomestil, SAZAS pa 22 odstotkov nadomestil. Preračunano to pomeni, da razmerje nadomestil, ki odpade na AGICOA, proti nadomestilom, ki odpadejo na SAZAS, znaša 61,4 odstotkov proti 38,6 odstotkov. Da je bila med imetniki pravic s Pogodbo o zagotavljanju storitev dogovorjena takšna razdelitev nadomestil, med pravnima strankama ni bilo sporno.

41. Glede na navedeno tožeča stranka s pritožbenim ponavljanjem trditev, da glasbena in avdiovizualna dela med seboj niso primerljiva, da ne gre za isto vrsto avtorskih del in zato tarifa, ki določa višino nadomestila za kabelsko retransmisijo avdiovizualnih del v televizijskih programih, v tem postopku ni uporabljiva, ne more uspeti. Različnost med glasbenimi in avdiovizualnimi deli je namreč upoštevana s tem, ko je sodišče pri določitvi primernega honorarja upoštevalo pogodbeno dogovorjeno razmerje za delitev nadomestil plačanih na podlagi Memoranduma in njegovih dodatkov.

K pritožbenim očitkom o nepravilnem upoštevanju meril za določitev primernega nadomestila

a) Upoštevana tarifa iz Skupnega sporazuma

42. V smislu enakega obravnavanja kabelskih operaterjev, zagotavljanja konkurenčnosti med njimi ter predvidljivosti je treba, kot je bilo že pojasnjeno, v vseh istovrstnih postopkih določanja primernega nadomestila uporabiti enak način določitve primernega nadomestila (primerjaj točki 35. in 36. obrazložitve).

43. Zahtevk za plačilo primernega nadomestila za kabelsko retransmisijo glasbe v televizijskih programih se v tem postopku nanaša na leto 2014. V III. točki Skupnega sporazuma sta Zavod AIPA in ZKOS za leto 2014 dogovorila mesečno tarifo v višini 0,57 EUR na naročnika, pri čemer je skladno z določilom IV. točke Skupnega sporazuma treba upoštevati tudi v Uradnem listu objavljene revalorizacije tega zneska. V Uradnem listu številka 10/2014 je bila za leto 2014 objavljena revalorizacija denarnih vrednosti (tarif) tako da je za leto 2014 mesečna tarifa za kabelsko retransmisijo avdiovizualnih del znašala 0,59 EUR na naročnika.

44. VSRS je (do sedaj) odločalo o zahtevkih za plačilo primernega nadomestila za kabelsko retransmisijo glasbe v letu 2012.²⁹ Za leto 2012 sta Zavod AIPA in ZKOS v Skupnem sporazumu dogovorila mesečno tarifo v višini 0,45 EUR na naročnika. To tarifo je VSRS tudi uporabilo pri določitvi primernega nadomestila za kabelsko retransmisijo glasbe v letu 2012. Pri tem je pojasnilo,³⁰ da zaradi spoštovanja načel enakega urejanja primerljivih položajev, pravne varnosti in predvidljivosti ter varstva konkurence ni primerno, da bi sodišča "v sporih med tožnikom in kabelskimi operaterji vsakič znova iskala primerno tarifo, saj bi to zaradi variabilnosti postavk, na katerih temelji ocena VSRS nujno pomenilo, da bi bili različni zneski, ki bi jih morali kabelski operaterji plačati tožniku za posamezno naročniško razmerje. Upoštevajoč navedeno je zaključilo, da "je treba za tega ter druge obstoječe in bodoče spore v zvezi s kabelsko retransmisijo glasbenih del uporabiti tarifo, ki je bila določena v judikatih II Ips 219/2017 in II Ips 43/2018, dokler veljavna tarifa ne bo pravnomočno določena ali sporazumno dogovorjena. To pa ne velja, če ena izmed strank poda prepričljive in nedvoumne argumente, da takšna tarifa v konkretnem primeru ni primerna v smislu, da je občutno oziroma bistveno prenizka ali previsoka." Uporabnost "tarife" določene v odločbah II Ips 219/2017 in II Ips 43/2018 za vse nadaljnje primerljive primere je VSRS

utemeljilo z ustavno varovanimi pravicami kabelskih operaterjev, in sicer s pravico do enakega varstva pravic (22. člen USRS) ter pravico do pravne varnosti (2. člen USRS).³¹

45. Tožeča stranka je v pritožbi utemeljeno opozarjala, da nasproti ustavnim pravicam kabelskih operaterjev stoji ustavna pravica avtorjev do varstva avtorskih pravic, ki izvirajo iz umetniške dejavnosti (60. člen USRS). Pravica avtorja do primernega oziroma običajnega plačila za uporabo avtorskih pravic izraža priznanje pravnega varstva avtorjevemu delu (materialne pravice).³² Ta pravica spada v okvir temeljne človekove in ustavne pravice do zasebne lastnine (premoženja).³³ Primernost nadomestila se doseže, ko je bila vsaka od udeleženih strank s svojimi pravicami in potrebami upoštevana in je prejela to, kar se ji dolguje.³⁴ Plačilo za uporabo pravic mora biti pravično, primerno in sorazmerno glede na plačilo za ostale primerljive oziroma podobne uporabe pravic.

46. Skladno z načelom pravne države morajo biti predpisi jasni in določni, predpisane rešitve pa splošne in abstraktne.³⁵ Iz načela enakega varstva pravic (22. člena Ustave RS) med drugim izhaja, da morajo sodišča v enakih oziroma primerljivih primerih odločiti enako.³⁶ To prevedeno na konkretni primer pomeni, da mora sodišče pri določitvi primernega nadomestila uporabiti enak način določitve primernega nadomestila, kot v ostalih primerljivih primerih (glej točki 35 in 36 te obrazložitve) ter da mora biti pot za določitev primernega nadomestila jasna in določna, tako da lahko primerno nadomestilo izračuna vsak uporabnik (predvidljivost).³⁷

47. Logično je, da je VSRS kot osnovo za določitev primernega nadomestila za kabelsko retransmisijo glasbe za leto 2012 uporabilo tarifo, ki je bila za to leto dogovorjena v Skupnem sporazumu. Le-ta je predstavljala običajno plačilo za kabelsko retransmijo avdiovizualnih del v letu 2012.

48. Življenjsko in pričakovano je, da se običajne cene za določeno storitev, blago ali pravice na trgu skozi čas spreminjajo. Pri tem avtorski honorarji in nadomestila za uporabo avtorskih in sorodnih pravic ne predstavljajo izjeme. To je razvidno iz različnih višin honorarjev in nadomestil za uporabo posameznih pravic v različnih obdobjih določenih v skupnih sporazumih sklenjenih med kolektivnimi organizacijami in združenji uporabnikov in tudi iz enostransko določenih tarif.³⁸ Zato je treba pri določitvi primernega nadomestila za uporabo pravic upoštevati tisto tarifo, ki je veljala v obdobju za katerega se določa primerno nadomestilo. Le ta namreč odraža običajno vrednost pravice v določenem obdobju.

49. Z upoštevanjem revalorizacije tarife iz III. točke Skupnega sporazuma je bilo mesečno nadomestilo za kabelsko retransmisijo avdiovizualnih del za leto 2014 določeno v višini 0,59 EUR na naročnika. To pa izključuje, da bi zaradi uporabe tarife, ki je za kabelsko retransmisijo avdiovizualnih del veljala v letu 2014, namesto tiste, ki je velja za leto 2012, bilo poseženo v pravico kabelskih operaterjev do pravne varnosti. Ker je bil na podlagi tarife za leto 2014 znan točen znesek nadomestila in čas veljavnosti, je bila osnova za leto 2014 dovolj določena in jasna, da bi si vsak kabelski operater za posamezno obdobje lahko sam izračunal primerno nadomestilo. V obravnavanem primeru so tako znani parametri za določitev nadomestila, kot tudi postopek izračuna primernega nadomestila,³⁹ zato okoliščine tega postopka niso primerljive z okoliščinami iz odločbe USRS U-I-165/03 z dne 15. 12. 2005.⁴⁰ Ker se revalorizacija tarife iz Skupnega sporazuma upoštevajoč indeks letne rasti cen življenjskih potrebščin praviloma opravi in v Uradnem listu objavi enkrat letno, tudi iz tega vidika ni mogoče zaključiti, da bi bil "vsakoletni nov" izračun primernega nadomestila zaradi (letnih) sprememb tarife iz Skupnega sporazuma nepredvidljiv in niti da bi povzročal nesorazmerne težave.

50. Tarifa iz Skupnega sporazuma se je v obdobju od leta 2012 do leta 2014 bistveno zvišala (za cca. 31

odstotkov). Gre za spremembo objektivne okoliščine, ki je pravno odločilna za določitev primerne nadomestila v tem primeru. Zato ni mogoče govoriti o posegu v konkurenčnost in pravico do enakega obravnavanja kablinskih operaterjev, ker bi sodišče v istovrstnih primerih, ki pa se nanašajo na drugo časovno obdobje, določilo primerno nadomestilo za kablisko retransmisijo glasbe v televizijskih programih v drugačni višini. V navedene pravice kablinskih operaterjev bi bilo poseženo le, če bi sodišče za isto časovno obdobje v istovrstnih primerih določilo različne višine primernih nadomestil, pri čemer za takšne odločitve ne bi obstajale utemeljene objektivne okoliščine. Slednje ne izhaja niti iz odločbe Sodišča EU v zadevi C-525/16, *Meo-Serviços de Comunicações e Multimédia*. V navedeni odločbi je bilo dejansko stanje bistveno drugačno kot je v tem primeru, saj je kolektivna organizacija v istem časovnem obdobju za določitev nadomestila za uporabo pravic uporabnikom uporabljala tri različne tarife.⁴¹

51. Na drugi strani pa bi po presoji pritožbenega sodišča prišlo do posega v ustavno varovano pravico avtorjev predobstoječe glasbe do primerne plačila za svoje delo (60. člen USRS), če se v konkretnem primeru glede na način določitve primerne nadomestila, ki ga je uporabilo VSRS,⁴² ne bi upoštevalo, da je višina običajnega plačila za istovrstno uporabo drugih avtorskih del bistveno zvišala (za cca. 31 odstotkov).

52. Upoštevati je treba, da je VSRS pri izračunu primerne nadomestila poleg tarife iz Skupnega sporazuma uporabilo tudi s Pogodbo o zagotavljanju pravic dogovorjeno razmerje za delitev nadomestil med imetniki pravic po Memorandumu. Pritožbeno sodišče ne dvomi, da so pogodbeno dogovorjena razmerja za delitev nadomestil v tem primeru odražala dejanska razmerja med imetniki pravic in so upoštevala vse bistvene okoliščine pomembne za določitev vrednosti uporabe pravic iz posamezne vrste avtorskega dela.⁴³ Zato je treba pri določitvi višine primerne nadomestila za kablisko retransmisijo glasbe v televizijskih programih na način, kot ga je določilo VSRS, ta razmerja ohranjati.

53. Vrednost glasbenih del bi bila sicer glede na vrednost avdiovizualnih del neutemeljeno razvrednotena, saj bi bilo porušeno razmerje za delitev nadomestil, ki so ga imetniki pravic dogovorili v Pogodbi o zagotavljanju storitev. Poleg navedenega pa bi z neupoštevanjem tako izrazite spremembe višine nadomestila za kablisko retransmisijo avdiovizualnih del prišlo do neutemeljenega razlikovanja med višino plačil, ki bi jih za istovrstno avtorsko delo prejel skladatelj filmske glasbe glede na skladatelja predobstoječe glasbe. Skladatelj filmske glasbe bi namreč glede na honorar, ki ga je prejel leta 2012, prejel 31 odstotkov več, pri čemer skladatelj predobstoječe glasbe tega povišanja ne bi bil deležen. To pomeni, da bi bilo avtorsko delo avtorjev predobstoječe glasbe glede na avtorsko delo avtorjev filmske glasbe razvrednoteno. Ker ustvarjanje glasbe pomeni enako miselno dejavnost, drugačno vrednotenje končnega rezultata – glasbe, ki se uporabi v avdiovizualnem delu samo zato, ker je bilo eno glasbeno delo ustvarjeno posebej za avdiovizualno delo drugo pa je obstajalo že prej in se je v avdiovizualnem delu le uporabilo, po presoji pritožbenega sodišča ni takšna okoliščina, ki bi opravičevala različno vrednotenje glasbenih del. Poleg navedenega povišanja osnove za več kot 30 odstotkov ni zanemarljivo.

54. Iz vsega navedenega sledi, da je primerna osnova za izračun mesečnega nadomestila za kablisko retransmisijo glasbe v televizijskih programih v letu 2014 znašala 0,59 EUR na naročnika.

55. Drži pritožbeni očitke, da pogodbeno urejenost pravnih razmerij med toženo stranko in Zavodom AIPA glede prenosa pravic in plačila nadomestil za primer kabliske retransmisije avdiovizualnih del, za odločitev v tem postopku ni pravno odločilna. Ne glede na navedeno, pa to še ne pomeni, da je treba za določitev primerne nadomestila v tem postopku izhajati iz tarife, ki sta jo Zavod AIPA in ZKOS dogovorila za primer, da kabliski operater z Zavodom AIPA ne sklene pogodbe o prenosu pravic (po tarifi

v višini 0,80 EUR na naročnika iz točke II Skupnega sporazuma).

56. Sodišče mora namreč upoštevati, da so v skladu s pravom EU nekatere razlike v višini nadomestil kolektivnih organizacij nedopustne. Do dopustnosti razlik v višini nadomestila kolektivnih organizacij se je opredeljevalo tudi Sodišče EU in pojasnilo, da so razlike v višini nadomestila možne in z vidika konkurenčnega prava neproblematične, če jih je mogoče upravičiti s sklicevanjem na objektivne in relevantne razlike.⁴⁴ Kot izhaja iz stališča SEU v zadevi Hewlett Packard/Reprobél (C-572/13 z dne 12. 11. 2015), pa okoliščina (ne)sodelovanja kršitelja varovane pravice ni tista, na podlagi katere bi bilo dopustno razlikovati uporabnike. V relevantnem delu 79. in 80. točke obrazložitve je tako zapisalo: "namen pravičnega nadomestila (je) povrniti škodo, povzročeno imetnikom pravic. Škoda, povzročena avtorju, pa je enaka ne glede na to, ali dolžnik pri pobiranju take dajatve sodeluje ali ne". Glede na navedeno tako ni primerno, da bi se kot primerljiva tarifa uporabila tarifa v višini 0,80 na naročnika na mesec po Skupnem sporazumu. Nacionalna sodišča so namreč tudi nacionalno zakonodajo, ki je primerljiva evropski pravni ureditvi, zavezana tolmačiti v skladu z načelom lojalne razlage.⁴⁵ Zato je sodišče prve stopnje ravnalo pravilno, ko pri določitvi primernega nadomestila ni upoštevala tarife, ki je bila v Skupnem sporazumu dogovorjena za kabelske operaterje, ki z Zavodom AIPA ne bodo sklenili pogodbe o prenosu pravic.

b) Razmerje med avdiovizualnimi deli in glasbenimi deli ter (ne)upravičenost odbitkov iz naslova filmske glasbe pri izračunu

57. Tožeča stranka v pritožbi ne nasprotuje uporabi razmerja za delitev nadomestil, ki so ga v drugem odstavku 6. člena Pogodbe o zagotavljanju storitev za delitev nadomestil pobranih po Memorandumu dogovorili imetniki pravic. Dogovorjeno razmerje med nadomestili, ki so odpadla na AGICOA, proti nadomestilom, ki so odpadla na SAZAS je bilo 61,4 odstotkov proti 38,6 odstotkov.

58. Sodišče prve stopnje je sledilo stališču VSRS, da je pri izračunu primernega honorarja potrebno "dvakrat odbiti znesek, ki odpade na filmsko glasbo." Pritožbeno stališče, da je bil v odstotku nadomestil, ki je odpadel na AGICOA, že upoštevan tudi odstotek, ki je odpadel na filmsko glasbo, pa je pravno zmotno. Tožeča stranka je v času sklenitve Memoranduma štela tudi pravice skladateljev filmske glasbe (primerjaj besedilo 2. člena Pravilnika 1998). Poleg tega je sistem kolektivnega upravljanja pravic avtorjev glasbe, kot je po podelitvi dovoljenja Zavodu AIPA v letu 2010 uveljavljen v Republiki Slovenije, posebnost. Ker so Memorandum na strani imetnikov pravic poleg tožeče stranke sklenile tuje pravne osebe, je že iz tega razloga nelogično in neživljenjsko, da bi AGICOA, kot zastopnik producentov avdiovizualnih del, v okviru Memoranduma varoval tudi pravice avtorjev filmske glasbe. To izhaja tudi iz 7. točke tretjega odstavka Priloge 3 k licenčnima pogodbama (Priloga B5 in B6), kjer so med pravicami za katere jamči tožeča stranka navedene "pravice skladateljev, tekstopiscev in aranžerjev filmske glasbe," kot tudi "pravice skladateljev, tekstopiscev in aranžerjev ter prevajalcev obstoječih glasbenih del, sinhroniziranih z kinematografskimi ali avdiovizualnimi deli." Zato je bilo v nadomestilu, do katerega je bila tožeča stranka upravičena v okviru Memoranduma vsebovano tudi nadomestilo za avtorje filmske glasbe. Ali je tožeča stranka dejansko štela vse navedene pravice skladateljev pa za odločitev v tem postopku ni pravno odločilno.

59. Ker honorar za kabelsko retransmisijo avdiovizualnih del po Skupnem sporazumu sedaj vsebuje tudi del nadomestila, ki v okviru soavtorstva avdiovizualnih del odpade na avtorje filmske glasbe, je treba nadomestilo v višini 0,59 EUR zmanjšati za del, ki v okviru soavtorstva avdiovizualnih del odpade na avtorje filmske glasbe. Le tako dobimo višino nadomestila, ki ustreza 61,4 odstotkov nadomestil za

pravice, ki jih je v okviru Memoranduma varoval AGICOA (kot je že pojasnjeno, AGICOA v okviru Memoranduma ni varoval pravic avtorjev filmske glasbe).

60. Iz Pravilnika Zavoda AIPA o delitvi nadomestil in avtorskih honorarjev z dne 1. 7. 2016,⁴⁶ ki se je uporabljal tudi za delitev nadomestil pobranih v letu 2014 (glej 31. člen Pravilnika), izhaja, da od nadomestila v višini 0,59 EUR na avtorja filmske glasbe kot enega od soavtorjev avdiovizualnega dela, odpade 6 od 46 točk. Torej je 13 odstotkov pobranih nadomestil (v kolikor med soavtorji avdiovizualnega dela ni drugačnega dogovora) namenjenega za avtorje filmske glasbe. To je 0,077 EUR (13 odstotkov od 0,59 EUR). Glede na pojasnjeno višina nadomestila, ki ustreza 61,4 odstotkom nadomestila, ki je v okviru Memoranduma pripadal AGICOA, znaša 0,513 EUR (0,59 EUR minus 0,077 EUR). Posledično nadomestilo, ki bi ob upoštevanju razmerja med nadomestili po Memorandumu pripadel SAZAS-u, znaša 0,323 EUR (38,6 odstotkov). Ker pa je SAZAS v okviru Memoranduma štítil tudi pravice avtorjev filmske glasbe, je treba od tega zneska odbiti še znesek 0,077 EUR. Tako znaša primerno nadomestilo za pravice, ki jih v okviru pravic kableske retransmisije glasbe v televizijskih programih v letu 2014 štítil SAZAS, 0,246 EUR (0,323 EUR minus 0,077 EUR).

61. Zmotno je pritožbeno stališče, da sodišče za določitev primerne nadomestila ne bi smelo uporabiti pravilnika o delitvi nadomestil druge kolektivne organizacije, ker slednji predstavlja zasebni akt. Kot je bilo že pojasnjeno, lahko sodišče za določitev primerne nadomestila uporabi podatke in akte, ki izhajajo iz podobnih primerov oziroma urejajo podobne primere.

c) Odbitek za kablesko retransmisijo glasbe v radijskih programih

62. Pritožbeni očitok, da v konkretnem primeru ni podlage za odbitek nadomestila za kablesko retransmisijo glasbe v radijskih programih v višini 0,03 EUR, je utemeljen. Iz predloženih listin ni mogoče zaključiti, da bi v razmerju nadomestil, ki so v okviru Memoranduma odpadla na AGICOO in tožečo stranko (61,4 odstotkov proti 38,6 odstotkov), bilo upoštevano tudi nadomestilo za kablesko retransmisijo glasbe v radijskih programih. Tožeča stranka je namreč imela s toženo stranko za prenos pravic kableske retransmisije glasbe v radijskih programih kot edina imetnica pravic sklenjeno posebno licenčno pogodbo (Priloga A13). Iz navedene pogodbe ne izhaja, da bi bila del ureditve po Memorandumu (v njej ni nobenega sklicevanja na Memorandum ali njegove dodatke), prav tako pa iz vsebine Memoranduma in njegovih dodatkov⁴⁷ ne izhaja, da bi se ta nanašala tudi na kablesko retransmisijo glasbe v radijskih programih. Da je temu tako izhaja tudi iz Dodatka k Memorandumu. V njem sta predvideni le dve vzorčni licenčni pogodbi ne pa tri.

63. Glede na navedeno tako v konkretnem primeru ni podlage za odbitek v višini 0,03 EUR.

Odmera primerne nadomestila v konkretnem primeru

64. Glede na zgornje razloge znaša primerno mesečno nadomestilo za kablesko retransmisijo glasbe v televizijskih programih 0,246 EUR na naročnika. Ker je tožena stranka v obdobju od 1. 1. do 31. 12. 2014 imela 25.269 naročnikov, tako znaša primerno nadomestilo za navedeno obdobje 6.216,17 EUR. Tožena stranka je za navedeno obdobje že plačala znesek v višini 169,26 EUR, zato je dolžna tožeči stranki plačati še 6.046,91 EUR (503,91 EUR na mesec).

O zakonskih zamudnih obrestih

65. Skladno z določilom 193. člena OZ mora tisti, ki vrača, kar je bilo neupravičeno pridobljeno vrniti plodove in plačati tudi zamudne obresti, in sicer, če je bil pridobitelj nepošten od dneva pridobitve, drugače pa od dneva vložitve zahtevka. Dobrovernost pridobitelja se do vložitve tožbe domneva. Trditveno in dokazno breme o nedobrovernosti pridobitelja je primarno na stranki, ki trdi, da je pridobitelj nedobroveren, torej na tožeči stranki.

66. Dobra vera je prepričanje, da nekdo s svojim ravnanjem ne posega v pravice drugih oseb, to prepričanje pa predstavlja opravičljivo zmoto, da nekemu neka pravica pripada, čeprav mu na osnovi pravnih razmerij ne pripada. Nepošteni oziroma nedobroverni pridobitelj je torej tisti, ki ve, da je nastal položaj neupravičene pridobitve oziroma tisti, ki odgovarja za nastanek tega položaja.⁴⁸

67. Tožeča stranka je v postopku pred sodiščem prve stopnje zatrjevala, da je tožena stranka v spornem obdobju kabelsko retransmisirala glasbo v televizijskih programih, čeprav z njo ni uredila pogodbenega prenosa pravic kabelske retransmisije glasbe v televizijskih programih. Ti dejstvi med pravnima strankama nista bili sporni. Zato je po njenem mnenju uporabljala pravice brez dovoljenja. Trdila je tudi, da je tožena stranka večletni uporabnik repertoarja tožeče stranke in da se je proti njej že večkrat vodil pravdni postopek, zato bi morala vedeti, da mora za uporabo pravic pridobiti dovoljenje in plačati ustrezno in pošteno nadomestilo. S temi trditvami je tožeča stranka zadostila svojemu trditvenemu bremenu glede nedobrovernosti tožene stranke.

68. Zato je procesno trditveno (in dokazno) breme o morebitnih okoliščinah, ki bi navkljub prej navedenemu omogočale zaključek, da je tožena stranka v tem primeru vendarle bila dobroverna, prešlo na toženo stranko. Tožena stranka bi torej morala podati konkretne trditve o dejstvih na podlagi katerih bi bilo mogoče, če bi se izkazala za resnična, zaključiti, da je utemeljeno menila, da pravice uporablja "z dovoljenjem" tožeče stranke oziroma, da je zaradi kakšnega njenega ravnanja ali ravnanja tožeče stranke pridobila pravico do uporabe pravic kabelske retransmisije glasbe v televizijskih programih. Trditev o takšnih okoliščinah pa tožena stranka med postopkom pred sodiščem prve stopnje ni podala.

69. Trditve tožene stranke o sporih med tožečo stranko, kabelskimi operaterji ter ZKOS glede obsega pravic, ki jih varuje tožeča stranka, in višini primerne nadomestila, ravnanju pravnih strank, monopolnemu položaju tožeče stranke ter plačilu nadomestila v znesku nekaj čez 169,00 EUR, namreč same po sebi, kot je že pojasnilo VSRS v sodbi II Ips 260/2020 z dne 6. 2. 2020, niso takšne, da bi omogočale zaključek, da je bila dobroverna. Iz njih namreč ni mogoče zaključiti, da je tožena stranka, ki se je nedvomno zavedala dolžnosti plačila nadomestila za uporabo pravic, utemeljeno menila, da pravice upravičeno uporablja.

70. Glede na vse navedeno bi bila tako tožena stranka na podlagi določila 193. člena OZ dolžna tožeči stranki skladno s tožbenim zahtevkom plačati tudi zakonske zamudne obresti od neupravičene obogatitve dalje. Ker pa je tožena stranka v postopku pred sodiščem prve stopnje ugovarjala zastaranje zakonskih zamudnih obresti, ki so zapadle v plačilo tri leta pred vložitvijo tožbe, je treba preveriti, ali so zakonske zamudne obresti pred 18. 1. 2016, zastarale.

71. Z zastaranjem preneha pravica zahtevati izpolnitev obveznosti. Zastaranje nastopi, ko preteče z zakonom določen čas, v katerem bi bil upnik lahko zahteval izpolnitev obveznosti. Ko zastara glavna terjatev oziroma, ko bi zastarala glavna terjatev, če ne bi prenehala z izpolnitvijo, zastarajo tudi stranske terjatve (344. člen OZ). Terjatve občasnih dajatev, ki dospevajo letno ali v določenih krajših časovnih presledkih (občasne terjatve), zastarajo v treh letih od zapadlosti vsake posamezne dajatve, bodisi da gre

za stranske občasne terjatve, kot je terjatev obresti, ali pa za takšne občasne terjatve, s katerimi se črpa sama pravica, kot je terjatev preživljanja (prvi odstavek 347. člena OZ).

72. Iz navedenih določil OZ tako izhaja, da na podlagi prvega odstavka 347. člena OZ za zakonske zamudne obresti v tem primeru velja krajši, triletni zastaralni rok. Takšno je tudi stališče sodne prakse.⁴⁹ Tožba je bila v tem postopku vložena 18. 1. 2019. Glede na navedeno so tako zakonske zamudne obresti, ki so zapadle v plačilo pred 18. 1. 2016 zastarane.

Sklepno

73. Glede na vse navedeno so delno utemeljeni pritožbeni razlogi tožeče stranka proti izpodbijani III. točki izreka sodbe. Zato je pritožbeno sodišče na podlagi pete alineje 358. člena ZPP v zvezi s prvim odstavkom 351. člena ZPP spremenilo izpodbijano sodbo, tako kot izhaja iz I. točke izreka te sodbe. Tožena stranka mora torej poleg nadomestila, ki ga je določilo že sodišče prve stopnje v II. točki izreka izpodbijane sodbe, v roku 15 dni plačati tožeči stranki še 1.970,98 EUR⁵⁰ z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 18. 1. 2016 dalje do plačila ter zakonske zamudne obresti od zneska 4.075,93 EUR od 18. 1. 2016 do 17. 1. 2019.

74. Pritožba proti preostalemu delu III. točke izreka izpodbijane sodbe pa ni utemeljena. Zato jo je pritožbeno sodišče, potem ko je ugotovilo, da je sodišče prve stopnje v tem delu pravilno uporabilo materialno pravo in da ni storilo nobene absolutne bistvene postopkovne kršitve po drugem odstavku 350. člena ZPP, zavrnilo in za znesek 4.120,22 EUR s pripadki ter za zakonite zamudne obresti od vsakokratnega mesečnega nadomestila (503,91 EUR) od 16. dne v mesecu, ki je sledil mesecu, v katerem je nastala obveznost plačila nadomestila, do vključno 17. 1. 2016 izpodbijano sodbo potrdilo (353. člen ZPP).

75. Pritožbeno sodišče je odgovorilo le na pravno odločilne pritožbene razloge (prvi odstavek 360. člena ZPP). V kolikor tožeča stranka morebiti na kakšno pritožbeno navedbo ni dobila izrecnega odgovora, pa ta izhaja iz konteksta celotne obrazložitve,⁵¹ kar zadošča, saj lahko iz obrazložitve te odločbe v zadostni meri spozna, kateri razlogi so vodili pritožbeno sodišče k njegovi odločitvi.⁵²

Odločitev o stroških prvostopenjskega sodišča in pritožbenega postopka

76. Zmotno je pritožbeno stališče, da bi morale sodišče prve stopnje pravdne stroške odmeriti po metodi, po kateri sodišče ovrednoti uspeh strank ločeno po temelju in po višini, končni uspeh pa je rezultat izračuna aritmetične sredine obeh delnih rezultatov. Vrednotenje uspeha po kriteriju temelja in višine je utemeljeno le v primeru, ko je ugotavljanje temelja povzročilo nastanek znatnih pravnih stroškov. Za takšno situacijo pa v obravnavani zadevi ni šlo.

77. Ne glede na navedeno, pa je zaradi spremembe prvostopenjske sodbe bilo potrebno odločiti tudi o stroških postopka pred sodiščem prve stopnje. Ker tožeča stranka sami odmeri stroškov ni nasprotovala, je pritožbeno sodišče vzelo izračun sodišča prve stopnje kot temelj za lastno odločitev o stroških pravnih strank pred sodiščem prve stopnje.

78. Stroški tožeče stranke so znašali 2.045,61 EUR, stroški tožene stranke pa 1.399,95 EUR. Uspeh tožeče stranke po končanem pritožbenem postopku znaša skupaj 6.046,91 EUR od zahtevanih 10.167,13 EUR, torej 59,5 %. Glede na navedeno bi tako tožeča stranka lahko od tožene stranke zahtevala povračilo

1.217,14 EUR stroškov, tožena stranka pa od tožeče stranke 566,98 EUR stroškov (40,5 odstotkov od 1.399,95 EUR).

79. Po pobotu obeh zahtevkov lahko tožeča stranka od tožene stranke zahteva povračilo pravnih stroškov v višini 650,16 EUR. To obveznost je tožena stranka dolžna izpolniti v 15 dneh, v primeru zamude skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi, od zamude do plačila (378. člen v zvezi z 299. členom OZ in 313. členom ZPP).

80. Tožeča stranka je s pritožbo delno uspela, zato ji je tožena stranka dolžna delno povrniti stroške pritožbenega postopka (prvi odstavek 165. člena v zvezi z drugim odstavkom 154. člena ZPP).

81. Pritožbeno sodišče je pritožbene stroške tožeče stranke odmerilo v skladu z določili Odvetniške tarife (v nadaljevanju: OT),⁵³ in Zakonom o sodnih taksah⁵⁴ ob upoštevanju, da je bila vrednost spornega predmeta 6.091,20 EUR ter vrednost točke 0,60 EUR. Tožeči stranki je priznalo 500 točk za pritožbo ter materialne stroške v skladu s tretjim odstavkom 11. člena OT (10 točk), vse povečano za 22 odstotni DDV, kar skupaj znaša 622,20 točk, preračunano v EUR ob vrednosti točke 0,60 EUR pa 373,32 EUR. Tožeči stranki je pritožbeno sodišče priznalo še stroške sodne takse v višini 315,00 EUR. Skupaj torej pritožbeni stroški tožeče stranke znašajo 688,32 EUR. Ker je tožeča stranka s pritožbo uspela v 32,4 odstotkih, ji mora tožena stranka povrniti 223,02 EUR stroškov pritožbenega postopka.

82. Stroški odgovora na pritožbo so bili potrebni. Pritožbeno sodišče je stroške odgovora na pritožbo odmerilo skladno z določili OT ob upoštevanju, da je bila vrednost spornega predmeta 6.091,20 EUR ter vrednost točke 0,60 EUR. Toženi stranki je priznalo 500 točk za odgovor na pritožbo ter materialne stroške v skladu s tretjim odstavkom 11. člena OT (10 točk), vse povečano za 22 odstotni DDV, kar skupaj znaša 622,20 točk, preračunano v EUR ob vrednosti točke 0,60 EUR pa 373,32 EUR. Ker je tožena stranka z odgovorom na pritožbo uspela v 67,6 odstotkih, ji mora tožeča stranka povrniti 252,36 EUR stroškov pritožbenega postopka.

83. Po pobotu obeh zahtevkov lahko tožena stranka od tožeče stranke zahteva povračilo pravnih stroškov v višini 29,34 EUR. To obveznost je tožeča stranka dolžna izpolniti v 15 dneh, v primeru zamude skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi od zamude do plačila (378. člen v zvezi z 299. členom OZ in 313. členom ZPP).

¹ Ur. l. RS, št. 21/1995 in naslednji.

² Iz določila 31. člena ZASP izhaja, da je pravica radiodifuzne retransmisije izključna pravica, da se sočasno, nespremenjeno in neskrajšano priobči javnosti neko radiodifuzno oddajano delo: 1. če jo vrši druga RTV organizacija od prvotne; ali 2. če gre za prenos po kablu ali mikrovalovnem sistemu ali je delo prvotno oddajano iz druge države (kabelska retransmisija).

³ Od 22. 10. 2016 to področje ureja Zakon o kolektivnem upravljanju avtorske in sorodnih pravic (Ur. l. RS, št. 63/2016; v nadaljevanju: ZKUASP). Ker pa se tožbeni zahtevek nanaša na honorarje za leto 2014, je v tem postopku treba upoštevati določila ZASP o kolektivnem upravljanju.

⁴ Ur. l. RS, št. 29/1998.

⁵ Primerjaj: VSRS sodba II Ips 43/2018 z dne 9. 4. 2018 (34. točka obrazložitve).

⁶ Primerjaj: VSRS sodba II Ips 43/2018 z dne 9. 4. 2018.

⁷ Prav tam.

⁸ Ur. l. RS, št. 83/2001 in naslednji.

⁹ Primerjaj npr: VSRS sodba II Ips 124/2011 z dne 11. 7. 2013, VSRS sodba II Ips 8/2000 z dne 29. 6. 2000, VSRS sodba II Ips 742/2005 z dne 12. 1. 2006 ter II Ips 876/2008 z dne 19. 1. 2012.

¹⁰ Ur. l. RS, št. 29/1998.

¹¹ Na strani imetnikov pravic so pri njegovi sklenitvi nastopali tožeča stranka, ki je zastopala tudi interese organizacij CISAC, in tuji zastopniki imetnikov pravic: AGICOA kot zastopnik producentov avdiovizualnih del, EBU kot zastopnik javnih televizijskih organizacij ter VPRT (kasneje VG Media) kot zastopnik zasebnih televizijskih organizacij. Na strani uporabnikov je sodelovalo Združenje kabelskih operaterjev Slovenije, katerega član je (bila) tudi tožena stranka.

¹² Primerjaj npr.: VSRS sodba II Ips 43/2018 z dne 9. 4. 2018 in VSRS sodba II Ips 219/2017 z dne 18. 4. 2018.

¹³ Primerjaj npr: VSRS sklep II Ips 325/2016 z dne 18. 5. 2017 (11. in 12. točka obrazložitve), VSRS sodba II Ips 219/2018 z dne 18. 4. 2018 (31. točka obrazložitve) in VSRS sodba II Ips 43/2018 z dne 9. 4. 2018 (35. točka obrazložitve).

¹⁴ Glej točke 10 do 19 te obrazložitve.

¹⁵ Vir: <https://www.stat.si/inflacija>.

¹⁶ Glej odločbo Upravnega sodišča RS I U 362/2014-13 z dne 7. 10. 2014.

¹⁷ Bistvena razloga za razveljavitev sta bila kršitev določil postopka (neizvedba ustne obravnave, kršitev pravice do izjave, neobrazloženost odločbe) in neustrezno upoštevanje določila 45. člena ZKUASP glede okoliščin za določitev tarife (napačno izhajanje iz tarife druge kolektivne organizacije, ki upravlja pravice soavtorjev avdiovizualnega dela, in njeno presojanje s stališča neveljavnega ZASP).

¹⁸ Sodišče je pristojno le, da vsakokrat preveri veljavnost tarif, ki bi jih za odločitev moralo uporabiti in njihovo skladnost z ZASP.

¹⁹ M. Trampuž: Kolektivno upravljanje avtorske in sorodnih pravic: Ureditev v Sloveniji in Evropski skupnosti, GV založba, Ljubljana 2007, str. 134.

²⁰ Skladno z določilom 81. člena ZASP se v primeru da avtorski honorar ali nadomestilo ni določeno, slednje določi po običajnih plačilih za določeno vrsto del, po obsegu in trajanju uporabe ter glede na druge okoliščine primera.

²¹ Običajno plačilo je plačilo, ki je na trgu običajno za primerljive pravice v primerljivem času. Smiselno enako izhaja tudi iz drugega odstavka 624. člena OZ, ki določa, da če plačilo za opravljeno delo ni določeno, ga določi sodišče tako, da ustreza vrednosti dela, za tak posel običajno potrebnemu času kot tudi za to vrsto dela običajnemu plačilu.

²² Primerjaj: VSRS sodba 43/2018 z dne 9. 4. 2018 (51. točka obrazložitve).

²³ Primerjaj npr.: VSRS sodba 43/2018 z dne 9. 4. 2018 (45. in 51. točka obrazložitve) in II Ips 52/2018 z dne 7. 6. 2017 (23. in 25. točka obrazložitve).

²⁴ Smiselno: VSRS odločba II Ips 43/2018 z dne 9. 4. 2018 (51. točka obrazložitve) in VSRS sodba II Ips 52/2018 z dne 7. 6. 2018 (30. točka obrazložitve).

²⁵ Primerjaj npr.: VSRS sodba II Ips 219/2017 z dne 18. 4. 2018 (41. točka obrazložitve), VSRS sodba II Ips 43/2018 z dne 9. 4. 2018 (46. točka obrazložitve) in VSRS sodba II Ips 52/2018 z dne 7. 6. 2018 (33. in 35. točka obrazložitve).

²⁶ Ur. l. RS, št. 106/2011 z dne 27. 12. 2011.

²⁷ Kasneje VG Media.

²⁸ S Pogodbo o zagotavljanju storitev so se imetniki pravic dogovorili o načinu izvrševanja Memoranduma z dodatki (sklepanju licenčnih pogodb s kabelskimi operaterji, pobiranju nadomestil, delitvi pobranih nadomestil, plačilih tožeči stranki za opravljeno delo,...)

²⁹ Pritožbeno sodišče je seznanjeno z odločbami VSRS z naslednjimi opravičnimi številkami: II Ips 43/2018, II Ips 219/2017, II Ips 100/2018, II Ips 52/2018, II Ips 136/2018, II Ips 327/2017, II Ips 107/2018, II Ips 86/2018, II Ips 41/2018 in II Ips 260/2018.

³⁰ Glej npr. VSRS sodba II Ips 100/2018 z dne 7. 6. 2018 (26. in 27. točka obrazložitve) in VSRS sodba II Ips 52/2018 z dne 7. 6. 2018 (36. in 37. točka obrazložitve).

³¹ Višje sodišče je v odločbah, v katerih je odločalo o določitvi primernega nadomestila za kabelsko retransmisijo glasbe v televizijskih programih za leto 2013 v celoti sledilo odločbam VSRS in pri določitvi primernega nadomestila ni upoštevalo povišanja tarife za kabelsko retransmisijo glasbe, ki je bilo dogovorjeno med Zavodom AIPA in ZKOS za leto 2013. Revalorizirana Tarifa za leto 2013 je znašala 0,52377 EUR na naročnika na mesec in je bila glede na tarifo za leto 2012 višja za cca. 16,4 odstotkov. Glej odločbe: II Cp 601/2020 z dne 19. 8. 2020, II Cp 2406/2019 z dne 21. 5. 2020, II Cp 1981/2020 z dne 11. 3. 2020, II Cp 2358/2019 z dne 29. 4. 2020 in II Cp 183/2020 z dne 23. 4. 2020.

³² Primerjaj: USRS odločba U-I-240/10-15 z dne 16. 5. 2013 (14. in 24. točka obrazložitve) in M. Trampuž v Komentar Ustave Republike Slovenije, Ljubljana, Fakulteta za podiplomske državne in evropske študije, 2002, komentar k 60. členu, str. 601 ter 605 do 606.

³³ Špelca Mežnar, Reševanje kolizije med pravicami intelektualne lastnine in drugimi temeljnimi pravicami, TFL Glasnik 4/2017, stran 109.

³⁴ USRS odločba U-I-240/10-15 z dne 16. 5. 2013 (14. točka obrazložitve).

³⁵ L. Šturm v Komentar Ustave Republike Slovenije, Ljubljana, Fakulteta za podiplomske državne in evropske študije, 2002, komentar k 2. členu, str. 57.

³⁶ Prav tam, komentar k členu 22, str. 238 do 240.

³⁷ Primerjaj: odločba USRS U-I-165/03 z dne 15. 12. 2005.

³⁸ Glej npr.: III. točko Skupnega sporazuma, 7. člen Memoranduma, 1. člen Aneksa k Memorandumu, drugo točko točke I Dodatka k Memorandumu, 5. člen Skupnega sporazuma za določitev višine nadomestil za tonsko in/ali vizualno snemanje, ki se izvrši pod pogoji privatne ali druge lastne uporabe (Ur. l. RS, št. 4/2020), Tarifo k Skupnemu sporazumu o višini nadomestil za uporabo varovanih del iz repertoarja ZAMP kot javno priobčitev pri poslovni dejavnosti (Ur. l. RS, št. 107/2006) in Aneks k navedenemu skupnemu sporazumu (Ur. l. RS, št. 48/2009).

³⁹ VSRS je v sodbah II Ips 43/2018 in II Ips 219/2017 natančno obrazložilo postopek izračuna primernega nadomestila (glej 48. in 49. točko obrazložitve sodbe II Ips 43/2018 in 43. in 44. točko obrazložitve sodbe II Ips 219/2017).

⁴⁰ Razlika je v tem, da so bila merila določena v razveljavljeni tarifi presplošna, da bi lahko naslovnik norme na njihovi podlagi sam določil višino avtorskega honorarja za javno radiodifuzijo, ki ga je (bo) dolžan plačati kolektivni organizaciji (glej 10. točko obrazložitve).

⁴¹ Sodišče EU je v navedeni odločbi odločilo, da: "Pojem "podrejen konkurenčni položaj" v smislu člena 102, drugi odstavek, točka (c), PDEU je treba razlagati tako, da se v primeru, v katerem podjetje s prevladujočim položajem za trgovinske partnerje na trgu nižje v verigi uporablja diskriminatorne cene, nanaša na položaj, v katerem to ravnanje lahko povzroči izkrivljanje konkurence med temi trgovinskimi partnerji...."

⁴² Glej: VSRS sodba II Ips 43/2018 z dne 9. 4. 2018 (48. in 49. točka obrazložitve), VSRS sodba II Ips 219/2017 z dne 18. 4. 2018 (43. in 44. točka obrazložitve).

⁴³ Tako tudi VSRS sodba II Ips 43/2018 z dne 9. 4. 2018 (49. točka obrazložitve)

⁴⁴ Sodišče ES je presojalo učinek tarif kolektivne organizacije, ki so znatno višje kot tarife kolektivnih organizacij drugih držav članic in ugotovilo, da imajo značaj zlorabe prevladujočega položaja, če razlike v višini tarif niso upravičene z objektivnimi razlikami, ki se nanašajo na situacije v državah članicah (Ministère public & Jean-Louis Tournier C-395/87 z dne 13. 7. 1989).

⁴⁵ Prim. VSRS sklep III Ips 179/2007 z dne 26. 10. 2010.

⁴⁶ Pravilnik je javno dostopen na: http://www.aipa.si/media/uploads/files/OHDBjeA_svc.pdf

⁴⁷ Le v naslovu Memoranduma so omenjeni radijskih programi ter v točki e drugega odstavka Dodatka, ki govori o prenehanju veljavnosti dosedanjih dogovorov. V nobenem drugem določilu ni govora o radijskih

programih.

⁴⁸ Primerjaj: N. Plavšak, R. Venčur v Obligacijsko pravo, splošni del, GV Založba, Ljubljana 2009, str. 697.

⁴⁹ VSRS sodba II Ips 31/2013 z dne 29. 5. 2014, VSRS sodba II Ips 14/2011 z dne 17. 10. 2013 in VSRS sodba in sklep II Ips 53/2007 z dne 14. 2. 2008.

⁵⁰ 6.046,91 EUR minus v II. točki izreka izpodbijane sodbe prisojenih 4.075,93 EUR iz naslova nadomestila za uporabo pravic.

⁵¹ Primerjaj: USRS sklep Up-429/01-5 z dne 24. 6. 2003 (2. točka obrazložitve).

⁵² Primerjaj: VSRS sklep III Ips 84/2017 z dne 22. 5. 2018 (29. točka obrazložitve).

⁵³ Ur. l. RS, št.: 2/2015 in naslednji.

⁵⁴ Ur. l. RS, št. 37/2008 in naslednji.

Datum zadnje spremembe: 07.12.2021